

תַּת שִׁמְעַ

By special order to friends of TASHMA www.tashma.net

פרפראות הרב משה קליין

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור"
מדוע לא נאמר וידבר ה' אל משה אלא "ואתה תצוה" בלי הזכרת שמו של משה רבנו? ובכלל מדוע לא נזכר שמו בכל פרשת תצוה? אלא ע"פ רוב חל ז' באדר יום פטירתו של משה רבנו בשבוע של פרשת תצוה וקורא הדורות ידע מראש כי בו' באדר יסתלק משה רבנו ועל כן לא נזכר שמו בפרשה הזאת. (הגר"א)

"ואתה תצוה"

המילה "תצוה" בגימט' "ראש", ואתה תצוה את בני ישראל במילה ישראל ישנם צירופי המילים של לי - ראש.
ה"אבן עזרא" אומר על הפסוק "ואתה תצוה אליך": "בעבור היות משה כהן הכהנים בתחילה", ע"כ הטעם "הקרב אליך".
המלה "לי" (ראש) בגימט' 40 אם נספור 40 מילים מתחילת הפרשה. המלה האחרונה היא אליך לי = 40 ובהמשך "את אהרן אחיך" אות ראשונה ואחרונה המילה "אך" (אליך) כלומר המחליף את ה-ראש (כהן הכהנים). (משב"א)

"שמן זית זך" בגימטריא 834 כמנין כתית (עם הכולל) 834.
סופי תיבות של שמן זית זך - הם תנ"כ שהוא ספר הספרים של העם היהודי. (משב"א)

"שפה יהיה לפיו"

יש כאן רמז מוסרי שיעשה אדם גדר לפיו, שלא ידבר הרבה, וזה הפירוש בחז"ל "מצאו נעול, יודע שיש שם אדם פתוח בידוע שאין שם אדם".
כלומר אדם שפיו סגור, שהוא נזהר בדבריו ושומר את לשונו - סימן שזה אדם בעל מעלות, אבל אם הפה פתוח ומדבר ככל העולה על רוחו - אין שם אדם. (היהודי הקדוש מפשיסחא)

"ששה משמותם על אבן האחת"

"ששה משמותם על" ר"ת "שמע" מרמז שהשבטים קראו קריאת שמע כשדיבר איתם יעקב אבינו. ויש בפסוק "שמע ישראל" שש מילים והשיב להם יעקב אבינו בפסוק "ברוך שם..." שיש בו שש מילים כמובא בהמשך הפסוק: "הששה הנותרים. (בעל הטורים)

פרשה מפורשת הרב דוד שרעבי

שתי תקנות היו, אחד על השותה, ואחד על המשקה,

(פרק א' פסוק ח') "והשתיה בדת אין אונס", כתב רש"י לפי שיש סעודות שכופין

את המסובין לשתות כלי גדול ויש שאינו יכול לשתותו כי אם בקושי אבל כאן אין אונס (כל אחד שותה כפי יכולתו), ואחר כך כתב רש"י על המשך הפסוק שכתוב "כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש", מה זה כי כן "יסד", מבאר רש"י שזה לשון "יסוד" כלומר שכך תיקן וצוה, ומבאר ברש"י שהשתיה בדת אין זה ביטול של מנהג הקיים, אין זה שרק ביטלו את החוק הקודם, אלא זו הייתה תקנה מחודשת וחוק חדש! וצריך להבין למה לא מספיק בביטול החוק הקיים? שיבטלו את החוק

הקודם שאומר שאדם צריך לשתות את כל מה שמונח לפניו ובוה מספיק, אבל למה צריך בשביל זה לייסד חוק חדש!?

רש"י אחר כך בהמשך הפסוק שכתוב כי כן יסד המלך "על כל רב ביתו", כתב רש"י

פורים שמח!!
משפחת שרעבי מזמינה את כולם למשתה פורים
למהדרין מן המהדרין!
כל המוצרים בהכשר המהודר של הבר"ץ סקוטלנד
(Rabbi Johnny Walker, and Rabbi Chivas Reagal)
הסעודה בשעה 2:00, והמשך המשתה בשעה 3:30

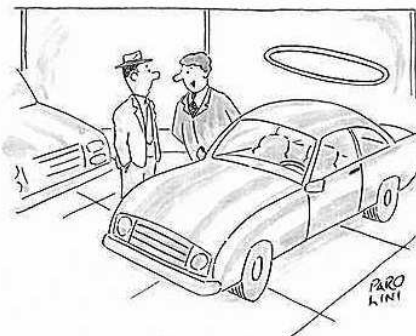
שאחשוורוש צווה על כל שרי הסעודה - שר האופים ושר הטבחים ושר המשקים, וצריך להבין בדבריו מפני מה לא צווה כן לכל העם, והרי עליהם

משפט שלמה הרב שלמה כהן

המקרה:

מר סלי על המחיר. מר סלי דרש 150,000 ₪ ולא אגורה אחת פחות, מאחר וקשה מאוד היום למצוא מורה שלוש וחצי. הסכים פניו בלית ברירה ובעודו מוציא את פנקס הצ'קים שלו הוא בקש עוד טובה ממר סלי: "אין לי כרגע כסף בחשבון, אני יכול לרשום את הצ'ק לחודש הבא?" מר סלי הסכים. פניו סידר לעצמו ביטוח, עשה העברת בעלות והשניים נפרדו.

פיני יריר חיפש לקנות רכב חדש, הוא ניגש לסוכן ידוע של מכונניות יד שנייה בתל אביב.

מר סלי הסוכן היה ידוע כאחד שיכול למכור שלג לאסקימוסים. הלה ביקש ממנו לשים עין בשוק על מזדה שלוש וחצי בצבע לבן. לא עבר זמן רב ופיני קיבל טלפון

ממנו שהרכב הדרוש נמצא אצלו ושהוא יכול לבוא ולהתרשם.

בכל אותו חודש נהג פיני ברכב בשמחה עד שחבר שאל אותו כמה הוא שילם עבורו, כששמע את המחיר נדהם והציע לפיני לכדוק

פיני הגיע ולקח את הרכב לטסט. התוצאות היו משיבועות רצון, ופיני נכנס למשא ומתן עם

היה עיקר המנהג והחוק ולא רק על השרים הממונים לקיים את החוק?! ואשר נראה מוכח מזה ששתי גזירות היו, גזירה

משפט שלמה - המשך

במחירון אם המחיר מתאים. פני מיד קנה מחירון ונדרהם לראות שהמחיר הממוצע לרכב שקנה עומד על סך 80,000 ₪, ועם כל התוספות לקילומטראז' נמוך וכ"ו ניתן להגיע ל-90,000 ₪ נגד ולא יותר.

פִּינִי נאנח ברווחה כאשר נזכר שהכסף עדיין מונח בחשבוננו ולא הופקד, מאחר שמועד התשלום הוא בעוד יומיים. פִּינִי נגש למר סלי בטענה שהוא הונה אותו.

הטענות:

פִּינִי טוען שידוע שאסור להונות במקח ובממכר, וכיוון שהוא שילם יותר משישית מעל המחיר הממוצע לרכב כזה המקח בטל והוא מוכן שיחזירו לו את ההפרש בין המחיר הממוצע ובין מה ששילם והרכב יישאר אצלו.

מר סלי טוען שכבר חודש ימים הרכב נמצא אצלו והוא היה צריך לבדוק את המחיר מיד, וכיוון שהמתין הוא אינו יכול לבוא כעת בטענות. **פִּינִי** מציין שעדיין לא שילם על הרכב כי הצ'ק היה דחוי, וזו אחת הסיבות שהוא לא מיהר לבדוק מחירים.

פסק-הדין:

המקח בטל. על הנתבע לקבל את הרכב בחזרה או לקיים את המקח במחיר של השוק.

הסבר:

אסור להונות במקח ובממכר, ואם הונה אדם את רעהו בכך שדרש שישית יותר מהמחיר של המוצר בשוק, המקח בטל ועליו להחזיר את הכסף לקונה. ואם האדם שהונו אותו רוצה, הוא יכול לבקש שהמקח יתקיים.

בחז"מ ס' רכ"ז סעיף ז' מבואר שישנו שעור זמן הניתן לקונה על-מנת שיוכל לברר אם המחיר ששלם הוא הגון, בפרק זמן זה יוכל להראות את המקח לאחד הבקיא במחירים. אם המתין יותר מהזמן המקובל אמרינן שמחל הוא ואינו יכול לתבוע אונאה יותר.

במקרה של רכבים שאינם יד ראשונה, בכל מקום ניתן לרכוש מחירון לרכבים יד שנייה. הקונה יכול לברר אם המחיר ששלם הוא הגון או לא בפרק זמן קצר, בודאי פחות מחודש.

לכן במקרה שלנו ברור שעבר הזמן לבירורים

אחת על האדם השותה, וגזירה שנייה על המשקה, דהיינו שעל השותה החוק הוא לגמור את כל הכוס ומשום גינוני מלכות

על אונאה, אך נותרה עדיין טענתו של פִּינִי שהוא עדיין לא שילם ולכן לא דאג לברר את המחירים.

בש"ך ס' ק"ד מבואר שאם הקונה עדיין לא שילם את הכסף יש לקונה אפשרות להתחרט עד שישלם, וממסע שיש לו טענת "מינו" (פירושו - תאמין לי כשאני טוען טענה א' כי אם הייתי שקרן הייתי טוען טענה ב') שיכול למעון שכבר פרע את חובו על החפץ, לכן יכול למעון שלא מחל על האונאה. קצות החושן דוחה טעם זה משום שהוא מינו נגד חוקה משום שכאשר עובר זמן ארוך חוקה שהוא מחל, מינו כזה אינו מועיל. אך בעל נתיבות המשפט פסק בש"ך ודלא כקצות בטענה שאין זו חוקה כ"כ חוקה.

בספר "שער משפט" מובא טעם אחר המבאר מדוע אמרינן שהקונה מחל אם עדיין לא שילם, כי יש לו למעון שכיוון שעדיין לא שילם מה אכפת לו להתמהמה עם ברור המחיר עד זמן הפירעון שנקבע, לכן אין שום חוקה שמחל.

ונראה לומר שההבדל בין שני התירוצים הוא במקרה של צ'ק דחוי. כי עפ"י הש"ך אם עדיין לא שילם נאמן הקונה לומר שלא מחל במיגוי שיכול לכפור בחוב ולמעון שכבר פרע אותו. בצ'ק דחוי טענה זו אינה מועילה, כי על צ'ק אין למעון שהוא פרוע כל זמן שהוא בידיו של המוכר, אע"פ שהוא דחוי. לכן לפי הש"ך אין להאמין לפיני שהוא לא מחל כי אין לו טענת מיגוי לצידו.

וע"פ הספר "שער משפט" אם הקונה עדיין לא שילם הוא יכול למעון שאין כאן ראייה שמחל כי הוא עדיין לא שילם כסף ולכן לא דאג לבדוק מחירים. גם בצ'ק דחוי יש לו למעון כך כי הוא יכול לבטל את הצ'ק כל זמן שהוא לא נפרע, לכן יוצא שלפי הש"ך גם במקרה של פִּינִי רייר עבר כבר הזמן של עד שיראה לתגר, ולכן אין פִּינִי יכול לחזור בו. ואילו לפי "שער המשפט" יכול פִּינִי לחזור כי עדיין לא שילם ולכן לא עבר הזמן שנקבע של "עד שיראה לתגר".

וכיוון שמר סלי אינו מחזיק בכספו של פִּינִי חייבו אותו לקבל את הרכב בחזרה או להחזיר את ההפרש.

שחייב האדם לשתות את כל מתנת המלך, ובאמת שהחוק והמנהג הזה עדיין נשאר כמו בתחילה ולא נשתנה, אלא השינוי היה רק על המשקה! שהייתה תקנה מחודשת שהשתייה תהיה כדת, דהיינו ליתן לכל אחד ואחד כפי רצונו בכמות שתיית היין כוס המתאים למה שביקש, אבל אחר כך הוא היה חייב לשתות את כל הכוס! לגבי זה שצריך לגמור את כל הכוס החוק לא השתנה, ורק השתנה שהיו שמים לפני כל אחד את גודל הכוס שביקש, ולכן עכשיו לא קשה מדוע עשו חוק ותקנה מחודשת ולא מספיק בביטול החוק, והוא מפני שלא נתבטל כל החוק, ורק נשתנית צורתו, שמתחילה היה צריך השותה לשתות את כל הכוס איזה כוס שתהיה לפניו, ועכשיו נשאר החוק שצריך לשתות את כולו ורק שינו גזירת מלכות הייתה כעת ליתן כוס הראוי כפי רצונו של כל אחד ואחד, גם מיושב מה שצווה המלך רק על השרים ולא על העם עצמו, כי הציווי היה על עורכי הסעודה איזה כלי ליתן לפני כל סועד וסועד.

ויש ראייה לזה ב"תרגום שני" בפרק א' פסוק ח', שכתב שצווה המלך לסלק את הכוסות הגדולים מהסעודה משום שהשתייה כדת, ומבואר שאין זה ביטול המנהג שכל אחד ישתה כפי רצונו, אלא חוק ותקנה מחודשת כפי שנתבאר.

השתיה כדת של תורה, ולכן שר האופים והטבחים היו בכלל הציווי,

(פרק א' פסוק ח') "**כי כן צוה המלך על כל רב ביתו**", וכתב רש"י מי זה רב

ביתו? שציווה

על כל שרי הסעודה - שר האופים ושר הטבחים ושר המשקים, וצריך להבין שלשר המשקים מובן

שציווה המלך כיון שהיה מנהג לשתות את כל הכוס וכמו שכתב רש"י בתחילת דבריו, אבל שר האופים והטבחים מה הם שייכים

לתקנת ו"השתיה כדת?"

והיה ניתן ליישב משום שעיקר הסעודה הוא היין ועל כן נקרא

"משתה", וכן עיין ברש"י פסוק ז' שאחשוורוש השקה לכל אחד יין שהוא זקן ממנו, ואפשר לומר שבאמת על הכל היה החוק, ולא רק על השתייה אלא גם על האוכל, שצריך לאכול הכל ומפני כבוד המלכות, והסברא נותנת כן, אלא מה שהזכיר רק משתה הוא מפני שזה היה עיקר הסעודה אבל לא בא לומר שהחוק היה רק על היין, אבל התירוץ הזה דחוק, לכן נראה

הביאור על פי מה שכתוב בחז"ל, שאמרו שהשתייה כדת היינו כדת של תורה! ומה זה כדת של תורה? שתהיה מידת אכילה מרובה משתייה! ולפי זה יתורץ היטב למה שר הטבחים ושר האופים היו בכלל התקנה של השתייה, והוא כדי להשוות את מידת האכילה שתהיה יותר ממידת השתייה, כדת של תורה.

מקום המשפט שמה הרשע,

(פרק א' פסוק י"ג) **"ויאמר המלך לחכמים יודעי העיתים כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין",** ומבואר

שבכדי לעשות

משפט וחוק דרך

המלך היה

להתייעץ עם כל

יודעי דת ודין,

והנה זה פלא

שאחר כך בפרק

ג' פסוק ו'

כשביקשו להרוג

את ישראל לא

נהגו מנהג זה?!

אלא רואים מזה כמו שאמר שלמה המלך בקהלת פרק ג' - מקום המשפט שמה הרשע, והיינו שכשהדבר נוגע לעצמם כביכול הם מתבלים את רשעותם בגינוני משפט וכדומה, אבל כשזה נוגע לישראל - בזה כבר אין גינוני מלכות והכל נחתך ונשפט בינם לבין עצמם.

מלמד שאין לאדם לזוז מהשולחן ערוך גם אם רואה סימן משמים, ואפילו כשנוגע לישועת כלל ישראל,

(פרק ב' פסוק י') **"לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד",** כתב

רש"י אשר לא תגיד, כדי שיאמרו שהיא ממשפחה בוויה וישלחוה שאם ידעו שהיא ממשפחת שאול המלך היו מחזיקים בה ע"כ, וצריך להבין הרי בפסוק י"א שכתוב "ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה", כתב רש"י, ומה יעשה בה, זה אחד משני צדיקים שניתן להם רמז ישועה - דוד ומרדכי, דוד שנאמר (שמואל א' י"ז) גם את הארי גם הדוב הכה עבדך, אמר (דוד המלך) לא בא לידי דבר זה אלא לסמוך עליו להלחם עם זה (שראה בזה דוד המלך סימן שהוא יכול להלחם עם גלית), וכן מרדכי אמר - לא אירע לצדקת הו (לאסתר) שתלקח להתחתן עם גוי ערל אלא שעתידיה לקום להושיע את ישראל, לפיכך היה מרדכי מחזר על פתח חצר בית הנשים לדעת מה יהא בסופה

ע"כ, אם כן צריך

להבין מדוע ציווה לה

שלא תהא אסתר

מגדת את עמה,

ואדרבה הרי ידע

שיצא מזה ישועה

לכל ישראל במה

שהיא תילקח

להתחתן עם

אחשוורוש?

אלא רואים מזה את

הנהגת התורה שגם

באופן שיש לאדם

הרגשה וסימן

מהשמים שיצא דבר

טוב לכלל ישראל, על

כל פנים אין זה סיבה

או היתר לעבור על

הלכה בשולחן ערוך, ועל פי השולחן ערוך הרי אסור לאדם לתת לבתו להתחתן עם נכרי גוי ערל! ואם היה מצווה עליה לגלות את עמה ואת מולדתה יתכן שזה היה נחשב כמי שנלקחה ברצון כיון שיכל למנוע את זה ואפילו במקצת.

לוח זמנים - פורים

ערבית מוצאי שבת וקריאת המגילה: 6:30

קריאת מגילה לנשים בבית הכנסת: 9:00

שחרית יום פורים: 7:45

קריאת המגילה לנשים בבית הכנסת: 10:00

ישיבת מרדכי הצדיק - אבות ובנים: 11:30

מנחה יום פורים: 12:30

ערבית מוצאי פורים: 9:15

עד דלא ידע

שאלה: מי שאוהב לשנות בירה או ויסקי יותר מדי, האם בפורים יכול לקיים המצוה בבירה וויסקי?

חייב איניש לבסומי: גמ' במגילה (ז): חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. שעל ידי שתיית יין נזכר הניסים שנעשו

לישראל בימי אחשורוש^(א). ופי' רש"י לאבסומי "להשתכר ביי". ויש לדון האם נקט רש"י לשון "יין" בדווקא, או שמא ה"ה שאר משקין המשכרים^(ב) ורש"י רק דיבר בלשון הוזה^(ג). וכן יש לדון בדעת הרמב"ם שהוא ג"כ נקט לשון "יין".

ראיה מש"ע שדווקא יין: ע' בש"ע ס' תרצו ס"ז ו"ל אונן מותר בבשר ויין דלא אתי עשה דיחיד דאבילות ודחי עשה דרבים דאורייתא לשמוח בפורים מדברי קבלה נינהו שהם כדברי תורה עכ"ל. וע"ש במג"א סקמ"ו ובמ"ב סקכ"ד שמסביר שכיון שכתוב בפסוק "לעשות אותם ימי משתה ושמחה" ואין שמחה אלא בבשר ויין, נמצא שהוא מצוה מדברי קבלה לאכול בשר ולשתות יין. ולכן אין עשה של "אונן" דוחה מצוה מדברי קבלה של "שמחה". ולכאורה ראינו מכל

זה שעל כרחק המצוה הוא דווקא ביי. שהוא אם היה יכול לצאת מצוותו במשקין אחרים, א"כ לא היה לנו להתיר לו לשתות יין^(ד).

למעשה: ע' בספר שלמי מועד (פס"ב) שכן דעת רש"י וז"ל שהחייב הוא דווקא ביי^(ה). ולכאורה כן דעת הש"ע ומג"א ומ"ב כדנ"ל. אבל יש שמסתפקין בזה^(ו). מ"מ כנראה המנהג העולם להיות מקפיד לכל הפחות לשתות יין יותר מלימודו (וע' לקמ').

לשתות יין וגם משקין אחרים: ע' במועדים וזמנים (מר' משה שטרנבך שלי"א) שכתב שאף שאה"נ העיקר מצוה הוא ע"י יין, מ"מ נוסף להיין יכול לשתות גם משקין אחרים המשכרים כדי להיות משכר עד שלא ידע^(ז). וכן דעת הקהלת יעקב כמו שהובאה בס' אורחת רבינו^(ח). אבל צ"ב הוא, שהוא אי אמרינן שרש"י בדווקא נקט לשון "יין", א"כ ה"ה שבדווקא נקט לשון "להשתכר ביי", ולכן יש להשתכר עד דלא ידע ע"י יין דווקא. מ"מ בלא"ה הרמ"א הביא שר"א שמדינא אין צריך להשתכר כ"כ, אלא מספיק לשתות יותר מלימודו ויין. ולכן לפי"ז י"ל שיכול לשתות יין רק יותר מלימודו, ואח"כ להשתכר במשכין אחרים^(ט). מ"מ פשטות לשון הגמ' וסתימת ראשונים ואחרונים (שלא כתבו שהוא לאו דווקא) שצריך להשתכר כ"כ עד דלא ידע. ולכן אפשר שכדאי להחמיר לצאת כל הדיעות לעשות מצוה בתיקונו, לשתות שיעור יין להשתכר עד שלא ידע. אבל גם להחמיר לשתות קצת בירה או וויסקי כל שחביב לו, דלא גרוע משאר אוכל ומשקה שכתב הבה"ל בשם המאירי וז"ל "חייב אדם להרבות בשמחה ביום זה ובאכילה ובשתיה עד שלא יחסר שום דבר"^(י).

לא לבטל מצוות אחרות: ע' בבה"ל שהביא מהמאירי שאין שום מצוה בשמחה של שמות, אלא המצוה הוא בשמחה של תענוג שיגיע מתוכה

לאהבת הש"י והוראה על הנסים שעשה לנו. ועוד הביא מהח"א שמהזיר שהמצוה הזו אינו פוטרנו משאר מצוות, והיודע בעצמו שיבוא לזלזל בברכות ותפלה, או שיבוא לידי קלות ראש, מוטב שלא ישתכר. וכל שכן שאין שום היתר להלבין פני חבירו או לבוא לידי אונאת דברים אפילו דרך שחוק ושמחה^(יא). עכ"פ נמצא שהוא עבודה גדולה לשתות כראוי^(יב), לעשות מצוה בתיקונו, ולא יבוא לידי רציחה ח"ו. ולכן היודע בעצמו שלא יכול לנהוג כהוגן, חייב לנהוג כעצת הרמ"א לשתות רק יותר מלימודו ויין^(יג). וכן ראוי לנהוג בעצמו כמו שעבדו רבנן דמשנו במלייהו במסכת ובפוריא ובאושפיזא (ב"מ כג:), שכתב המהרש"א שם "דחייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן כו' עבדו רבנן דמשנין לומר דלא ידע גם אם הוא אינו מבוסס כל כך וידע"^(יד). והעיקר הוא מה שסיים הרמ"א "אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכיון לבו לשמים".

(א) ע' בבב"ל ר"ס תרלה ח"ל מפני שכל הימים שנעשו לישראל בימי אחשורוש היו ע"י משחה כי בתחלה נעדרה ושת"י ע"י משחה וצאה אסתר וכן ענין המן ומפלתו היה ע"י משחה ולכן חייבו כחמים להשתכר עד כדי שהם זכר הנס הגדול בשתיית היין עכ"ל. (ב) לאפוקי מיין ענבים שאף שיל"א ידע שמחה ביום זה ואינו צפויים. כן דעת רש"י וז"ל בספר שלמי מועד פס"ג. (ג) ע' לקמ' הערה ו'. (ד) כן ראיית אחי הגדול ר' ישראל של, וכן שמעתי מרבי"ש של. (ה) והנה ע"ש במג"א וזמ"ב שכל זה דווקא ביום. אבל בלילה אין חיוב, ולכן אין להקל בצער ויין. (ו) וע"ש שהביא ראייה מתשובת רד"ז שדן לענין ראובן שמדד לא לשתות יין, אם יהא מותר ציין של מלוא כגון קידוש היום וארבע כוסות ופורים. וקצת צ"ע למה לא הביא ראייה מהש"ע לגבי אונן דר"ל. (ז) ע' צ"ס גליוני הש"ס על רש"י שם ששאל מהיכן מקורו של רש"י. שמתוכה "משחה" י"ל שנקבל זה כל שחיה דניחא ליה. וע' צו"ת מקדש ישראל ס' סכה ח"ל וז"ל גם צ"ל ששאל מהיכן מקורו של רש"י. שמתוכה "משחה" י"ל שנקבל זה כל ח"ל אלא לר"ך לשתות גם קצת יין עכ"ל. וע"ש בפסקי תשובות ס' תרלה ס"ג לענין זה. (ח) ע"ש במועדים וזמנים ח"ב סק"ל ח"ל רש"י פירוש דחייב אדם לבסומי היינו ציין ומשמע דהמלוא ציין דווקא. וע"כ יש לקבוע סעודת פורים ציין הרבה. אבל מוסף שאר משקין המשכרים אם נגהה או משכר צוה. הרי שהמלוא בשתייה כדי ליהנות או להשתכר ובתחומיהו מקיימין מלוא היות כמ"ש. רק לפי מה שביארנו נראה שאפילו אינו נגהה מיין מלוא לקבוע סעודה זו ציין ג"כ כיון דכתיב משחה וגם הנס ציין עכ"ל. (ט) ע' בצו"ת רבינו ח"ג סק"ל ח"ל אמר לי מורי זקל"ק משי"כ ל"בסומי" צפויים לא דווקא ציין אלא אפשר גם צ"ל משקאות המשכרים אלא לר"ך לשתות גם קצת יין משום משחה שזה דרכו ציין עכ"ל. (י) מ"מ אין זה משמעות האחרות רבינו דר"ל. (י) ועוד שמעתי מהפוסטג' רב שיש סברה לשתות צורה צליל יד (צ"ס צו"ת לפני חזקת) שהוא ל' יום לפני האיסור אכילת חמץ, להראות חגיגות המלוא, וכעין הנהגתו להגדיל צמיו"א פסח על צורה. וצפרע צצורה מיוחד כמו הארץ מיו"ל. אבל י"ל להיפך, דלדבריה לאחר חזקת צו"ת יד כיון שהוא צחוק ל' חל חיוב צדיקה ולכן י"ל שיכול להתחיל מלוא ציור צשתייתו. וע' צצ"ד דף עו. לגבי ההוא מרצן שתיב קמיה דר' שמואל צר נחמני. (יא) וע' בהליכות שלמה מועדים חלק ב' פרק י"ב סוף הע' 77 שהביא מהרש"א ז"ל ח"ל על שובדל דרבה דשתיי לר' זירא [מגילה ז:]. דודאי אין כוונתו כפשוטו [וע"י מהרש"א שם], אלא יתכן שאירע שהלצין פניו וציישו שדבר זה הוא אצב לריחה עכ"ל. (יב) יש רב ידוע המופלג בדורו שיש צמחפחה שלו נסיון של מאתים שנה ארץ לשתות. והוא מסורה של כמה דורות מאז לבנו. והס' יודעים ארץ לשתות. אשרי חלקם. (יג) וע' בפמ"ג מ"ז סק"ז שגל"ה הביא דעת הפרי"ש שאין להשתכר כ"כ, אלא ראוי לעשות כמשי"כ הרמ"א צ"ס המהר"ל לשתות יותר מלימודו ויין. וכן הובאה צמ"ז סק"ה שכן ראוי לעשות. וכן ע' בילקוט יוסף עמ' ש"מ אות ג' ח"ל לא ישתה אלא שיעור מועט שלא יבא לידי שכרות עכ"ל. (יד) וע' בספר תחן אמת ליעקב (מר' יעקב קמנצקי ז"ל) פ"ד סק"ז שכתב לפרש דעת המהרש"א ח"ל ויש לפרש דהוא מרגיש שאינו יכול לשתות עוד ויזיק לו השתי המרובה ואם יאמר האמת יהי מוכרח לשתות עוד על כן התירו לשתות כו' כי הוא מתנצח להודות שלא יכול לקיים ההלכה כדון, וכן אולי ילמדו ממנו להקל צמיו"ת עכ"ל.

שבת	חול
שחרית: 8:00	שחרית: 6:15
תהלים בבית: 12:00	דף יומי: 20:00
תהלים בבית: 1:15	הרב יצחק אלק"ם
שיעור בהלכות שבת: 3:45	ערבית: 21:15
הרב דוד שרעבי	ימי חמישי
מנחה: 4:30	שיעור בחושן משפט: 21:00
	הרב שלמה כהן